

www.jollibread.com

© 2014, Lluïsa March Soler

© 2014, David Vicente Belmonte

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44

46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-07-2

Depòsit legal: M-39.590-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Segona edició: maig de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Imagilàndia

Lluïsa March

Il·lustracions de David Belmonte

jollibre

*A ma mare, que em va obrir
les portes d'Imagilàndia
amb els seus contes*

*A tots aquells per als qui llegir
és sempre una aventura*

Al lector

El llibre que tens a les mans t'ofereix diverses possibilitats de lectura.

Si vols, pots llegir-lo seguit, capítol rere capítol, tal com te'l presentem.

D'aquesta manera, coneixeràs a poc a poc i alhora les dues històries que vertebran el llibre: la del donyet Saltiró i la d'Aina, una xiqueta més o menys de la teua edat.

Però, si ho prefereixes, pots llegir cada història separadament.

Així, si lliges només els capítols numerats (1, 2, 3...) descobriràs d'una tirada la història del donyet Saltiró. I si lliges només els capítols encapçalats per lletres (A, B, C...),

sabràs tot d'una què li passa a Aina, l'altra protagonista.

També pots optar per llegir una de les històries i, en els moments que t'abellisca, intercalar la lectura de capítols de l'altra per saber com es relacionen els fets que passen en ambdós relats.

En qualsevol cas, siga quina siga la manera en què decidisques abordar la lectura d'aquest llibre, espere que t'ho passes tan bé llegint-lo com jo escrivint-lo.

Lluïsa

La carta

Els voltants de la plaça Major d'Imagilàndia estan plens de gom a gom. Ningú, fada, monstre o donyet, bruixa, mag o bruixot, gnom, elf o ésser fabulós de qualsevol origen, raça o condició, vol perdre's el gran combat entre Saltiró, l'heroi menut més gran que ha donat mai el món de la fantasia, i la temible Ombra Negra, que amenaça de fer desaparèixer per sempre els habitants d'aquell univers meravellós. La primera a atacar és Ombra Negra que, d'una sarpada, intenta atrapar el jove donyet i estrényer-lo entre les enormes urpes. Però Saltiró, àgil i espavilat com és, amb una acrobàcia increïble aconsegueix esquivar el colp i saltar fins al cap de l'espantós monstre.

Agafat d'un dels fastigosos cabells, baixa a l'al-
tura dels ulls i... buuuuuff!, els llança un bon gra-
pat de pebre negre mòlt. Ombra Negra crida de
dolor i, totalment engegada, comença a córrer
desesperada plaça amunt i plaça avall fins que
entropessa amb la Font de l'Originalitat i cau
a terra. Aleshores, Saltiró, veloç com el vent,
la lliga de peus i mans amb el fil màgic de no
t'escaparàs fins que te'n penedisques i fa un
volantí per celebrar la seua victòria entre els
aplaudiments i els vïtols d'Imagilàndia sencera.

—Visca Saltiró!

—Visca el nostre salvador!

—Ets el millor!

De sobte...

—Pompompompompom! —retrona el bolet
sencer—. Saltiró! Saltiró! Estàs en casa?

—Eh? Què? Qui és? Què passa? —crida el do-
nyet alçant-se del llit d'un salt i posant-se en guàr-
dia, com si l'atacara algú.

—Sóc Fletxa, el carter —diu una veu ben coneguda a l'altra banda de la porta—. Et porte una carta del Comité d'Evolució. Deu ser important.

Saltiró obri ràpidament i, sense donar temps ni a saludar, arranca la carta de les mans de Fletxa, el caragol carter.

14 —Una carta del Comité d'Evolució...

—repeteix mirant amb incredulitat l'arbre mil·lenari, símbol del Comité d'Evolució, que hi ha a la capçalera del sobre.

—Quan he vist el remitent, he vingut a la màxima velocitat que he pogut per entregar-te-la —diu el carter, torcant-se la suor.

—Gràcies, Fletxa —fa el donyet mentre obri el sobre i en trau la carta.

—Què hi diu? —pregunta el caragol, ansiós, en vore que els ulls de Saltiró s'il·luminen a poc a poc.

—Fletxa, és una notícia estupenda! —crida el donyet emocionat—. Demà he d'acudir a

l'Arbre del Destí per decidir el meu futur! Per fi!
No m'ho puc creure!

I comença a saltar fent acrobàcies avant i arrere amb la carta a la mà, boig d'alegria. Però, de colp, un pensament li creua la ment com un llamp i para en sec.

—I Pampallugues? —pregunta amb una om-
bra de temor en la veu—. Saps si ella ha rebut
també aquesta notificació?

15

Fletxa desvia la mirada cap al fons del bosc
i li diu:

—Per què no li ho preguntes tu mateix?

Saltiró mira darrere seu i veu la fadeta més
bonica de tot Imagilàndia volar cap a ells amb
un somriure d'orella a orella agitant amb la mà
una carta com la seua:

—Saltiró! Saltiró! El Comité d'Evolució m'ha
citad demà a l'Arbre del Destí!

—A mi també! —fa el donyet mostrant la
seua carta.

I amb un triple mortal amb tirabuixó, una de les seues cabrioles més espectaculars, es planta de colp davant de la bellíssima fadeta. Quan els dos amics es troben cara a cara, es miren, se somriuen i, tot seguit, es fonen en una abraçada forta i plena de felicitat que fa soltar alguna que altra llagrimeta a Fletxa, que és molt sentimental.

—Us deixe —anuncia amb un filet de veu emocionat—, que encara he de repartir unes quantes cartes més...

—Adéu, Fletxa! I gràcies! —s'acomiaden els dos amics.

I, mentre el caragol s'allunya a poc a poc, Saltiró i Pampallugues comenten il·lusionats la notícia i intenten imaginar com deu ser aquella cita en l'Arbre del Destí que, sense dubte, canviarà el seu futur per sempre.

Ensurt al pati de l'escola

És l'hora del pati. I com passa cada dia 17
a aquesta hora des de fa més de vint dies,
Aina no para de remugar:

—Ja veus tu de què em serveix a mi l'hora del pati. Si no puc jugar, ni córrer, ni fer res de res!

—Vinga, Aina, no et poses així que, amb una miqueta de sort, aquesta vesprada el metge et dirà que has acabat la rehabilitació i tot tornarà a la normalitat —intenta calmar-la Pol, que no l'ha deixat mai sola des que es va fer l'esquinç al turmell—. A més, sempre fas igual: reguinyes i reguinyes però al final acabes passant-t'ho bé. O no?

La xiqueta somriu. La veritat és que ha de reconèixer que sí, que gràcies a Pol l'hora del pati es fa molt més suportable. Pol té una imaginació prodigiosa. Amb no res, una pedra, un paperet o qualsevol altra cosa, és capaç d'inventar-se un joc.

18 I si Aina aquell dia no té ganes de jugar, comença a contar-li històries absurdes sobre llapis que perden les ganes d'escriure, papereres que decideixen canviar de dieta o bolígrafs que en realitat volen ser Tipp-Ex, que sempre acaben fent-la partir-se de riure. Tot i així, ella preferiria divertir-se com fan ara mateix la resta de companys i companyes.

—Mira quin cel més bonic que hi ha hui!
—exclama Pol mentre seuen en un dels escalons de l'entrada a l'edifici principal de l'escola—. M'encanten els cels ennuvolats com aquest. A tu no?

—Home... No sabia què dir-te... —respon la xiqueta que no s'ha parat mai a pensar com li agraden més els cels, si rasos o ennuvolats.

—Són fantàstics —segueix el seu amic disposat a convertir aquell cel clapat de núvols en l'entreteniment del dia—. Si t'hi
20 fixes bé, sempre pots descobrir formes d'animals o d'objectes..., fins i tot cares de persones! Mira aquell núvol, per exemple. No trobes que s'assembla a Arnau, el mestre d'educació física?

Aina mira amb atenció el núvol que assenyala Pol i s'esforça per descobrir alguna cosa que li recorde la cara del mestre. Però, per més que ho intenta, només veu una massa de gas blanca, més o menys arredonida, amb foradets per on guaiten trossets del blau del cel. D'Arnau, ni rastre!

Pol continua amb aquell joc de les semblances apuntant ara un núvol, ara un altre.

—I fixa't en aquell d'allà, que té forma de peix pallasso! O en aquest d'ací, que sembla un patinet...

Però Aina no li fa cas. Mentre el xiquet va descobrint en el cel animals, objectes i persones d'allò més diversos, ella observa embadalida (i, sí, ha de confessar-ho, una miqueta envejosa) els jocs dels xiquets i les xiquetes que corren d'una banda a l'altra entre crits i rialles.

De sobte...

—O... o... ostres! Què... què és això? —diu Pol amb la cara blanca com el paper.

Aina es gira cap on mira el seu amic i queda corglaçada. Sap que és impossible però allà, enmig del cel... hi ha un dragó! Un enorme dragó alat de color rosa que vola a una velocitat increïble cap a l'escola!

Els xiquets i les xiquetes que fa uns instants feien les dents llargues a Aina perquè

jugaven la mar de feliços al pati ara criden i corren espantats buscant refugi. Però és massa tard. L'ombra del temible dragó plana ja sobre l'escola enmig d'un soroll atordidor. En qualsevol moment escollirà la seua víctima i se l'emportarà qui sap on per fer-li qui sap què. Tots, Aina i Pol inclosos, es posen les mans al cap, tanquen els ulls i serren les dents demanant per favor, per favor, que no em trie a mi... Aleshores, se sent un estrepitós NYEEEEEC! i, tot seguit, una pluja de paperets comença a caure a dolls de la panxa de l'espantós monstre, pintant d'infinitud de colors el cel i el terra del pati de l'escola.

Quan els xiquets i les xiquetes es recuperen de l'ensurt inicial i s'adonen que aquell dragó terrorífic és només una avioneta tunejada, s'afanyen a arreplegar els paperets del terra.

—Què hi posa, Pol? —pregunta Aina encuriosida en vore que al seu amic li fan pam-pallugues els ulls a mesura que els passa pel paperet verd que ha agafat als peus de l'escala.

—Açò és molt misteriós —diu el xiquet allargant-li el paper a l'amiga—, però pinta divertit...

23

Aina agafa el paper i el llig en veu alta.

BRUIXES, NIMFES, DONYETS, FADES,
DRAGONS, GNOMS I UN MUNTÓ
DE CRIATURES IMAGINÀRIES MÉS
US ESPEREM DISSABTE A LES CINC
DE LA VESPRADA A LA CASA
DE LA CULTURA.

SI VOLEU DESCOBRIR TOTS ELS SECRETS
DEL NOSTRE MÓN, NO HI FALTEU!
SERÀ UNA AVENTURA INOBLIDABLE.

—Què et sembla? Hi anem? —proposa Pol quan la xiqueta acaba la lectura de la nota—. Pot ser una bona manera de celebrar la teua recuperació...

24 —Home, preferiria celebrar-ho fent alguna cosa una miqueta més animada. Ja saps que sóc una xica d'acció i que tot això del món de la fantasia a mi no em fa ni fred ni calor —diu Aina fent-li l'ullet—. Però si tu vols anar, t'acompanyaré. Serà la meua manera d'agraciar-te la paciència que has tingut amb mi durant aquestes últimes setmanes. I ara ajuda'm a alçar-me, que encara arribarem tard a classe de mates... —afig en el moment que sona el timbre anunciant la fi de l'hora de descans.